

Sag T-137/96 R

Valio Oy mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Særlige rettergangsformer — formaliteten —
fælles landbrugspolitik — handelsnormer for smørbare fedtstoffer —
forbud mod anvendelse af forbeholdte varebetegnelser — anvendelse —
kompetencefordelingen mellem Kommissionen og de nationale myndigheder«

Kendelse afsagt af Rettens præsident den 14. oktober 1996 ..... II - 1329

Sammendrag af kendelse

Særlige rettergangsformer — formaliteten — hovedsagens antagelse til realitetsbehandling — uden betydning — grænser — hovedsag med påstand om annullation af en beslutning, der påstås at være indeholdt i en kommissionsskrivelse om fortolkning af en bestemmelse i en forordning — ingen beføjelse for Kommissionen på grund af medlemsstaternes enekompetence til at gennemføre vedkommende bestemmelse — afvisning
(EF-traktaten, art. 185; Rettens procesreglement, art. 104, stk. 1; Rådets forordning nr. 2991/94)

II - 1327

Spørgsmålet, om hovedsagen kan antages til realitetsbehandling, bør som hovedregel ikke behandles under en sag om foreløbige forholdsregler. Spørgsmålet bør først behandles i forbindelse med hovedsagen, medmindre det umiddelbart forekommer åbenbart, at denne bør afvises, idet Rettens afgørelse i hovedsagen ellers foregribes.

Dette er tilfældet med et annullationssøgsmaal indbragt til prøvelse af en »beslutning«, der indeholdes i en til en medlemsstat stilet kommissionsskrivelse, der vedrører fortolkningen af en bestemmelse i forordning nr. 2991/94 om handelsnormer for smørbare fedtstoffer, hvilken bestemmelse alene medlemsstaterne har kompetence til at gennemføre. For så vidt som en sådan skrivelse hverken efter sit indhold eller efter sin form eller den sammenhæng, den indgår i, fremtræder som en beslutning, Kommissionen har truffet i henhold til sin kompetence til at fastlægge reg-

lerne for nævnte forordnings anvendelse, udgør den alene en tilkendegivelse af en opfattelse, som ikke er bindende for de nationale myndigheder og således ikke kan anses for en beslutning, der kan berøre sagsøgerens retsstilling. Sagsøgeren må, såfremt de nationale myndigheder tiltræder den uforbindende, af Kommissionen foreslåede fortolkning, når det findes belejligt, benytte de retsmidler, som står til rådighed i national ret, og for de nationale domstole anfægte de foranstaltninger, der er blevet truffet over for ham, idet den nationale ret, når det sker, eventuelt kan forelægge Domstolen spørgsmålet vedrørende forordningens fortolkning eller dens gyldighed.

Da en begæring om udsættelse af gennemførelsen af »beslutningen« ifølge nævnte skrivelse har sammenhæng med en hovedsag, der umiddelbart må antages at skulle afvises, kan en sådan begæring ikke tages til følge.